



HOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Velecenjeni gospod urednik!

Ko je prišla 11. številka „Zvončka“, nam je naš g. nadučitelj v sredo popoldne narisal iz njega „Bojni meč“ ter nam naročal, naj ga čez četrtek rešimo. Uganka nam je bila nova in zdela se nam je tako težka, da nismo mislili, da bi jo rešili. Doma pa, ko smo začeli iskati črke in besede, se je začela kar sama razvozljavati. Ko smo našli ime našega znanca iz šolskih zapiskov o vojni, generala Svetozara Borojeviča, je pa šlo. O, in kakšno veselje je tako delo! Naj nam le prinese „Zvonček“ še večkrat takih lepih ugank, g. nadučitelj nam je že obljubil, da jih bomo reševali še večkrat.

Lepo Vas pozdravljamo!

(Imena učencev in učenk ljudske šole
v Letušu so priobčena med rešilci v
12. številki lanskega letnika.)

Odgovor:

Ljubi moji!

Upam, da bo še večkrat mogoče „Zvončku“ ustreči Vaši želji. Zato se obračam do njegovih vrlih sotrudnikov, naj ne prezro Vaše prošnje!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Moj bratec je že dve leti naročen na „Zvonček“, in jaz čitam večkrat, kako Vam pišejo drugi otroci. Tukaj slišimo grmenje topov, pa nas nič ne straši, ker smo se že privadili. Italijana se ne bojimo. V šoli se učimo slovensko in italijansko, ali jaz sem in ostanem vedno Slovenec.

Ako ste zadovoljni, Vam še kaj pišem.

Pozdrav!

Danilo Gruntar,

učenec III. raz. v Bazovici pri Trstu.

Odgovor:

Ljubi Danilo!

Take besede rad čujem: Ta in ta je že dve leti naročnik „Zvončkov“! Ko bi bilo le 2000 takih slovenskih dečkov — to bi se

potem „Zvončku“ dobro godilo! In lahko bi bil potem dvakrat lepši, nego je sedaj. — Da, lahko se učiš kateregakoli jezika, saj Ti more to samo koristiti, a vedno moraš ostati zvest svojemu narodu! — Čim večkrat se oglasiš, tem ljubše mi bo

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

V „Zvončku“ sem čitala, da prejimate od slovenske mladine pisma. Zato tudi pošiljam svoje pismo, ki je prvo. V šolo hodim rada. Stara sem 11 let. Hodim v Franc Jožefovo šolo v Ljutomer. Zdaj pridem v V. raz. I. oddelk. Izpričevalo imam prav dobro. V šolo hodim prav rada. Najrajša se učim: računstvo, nemško in zemljepis. Sedaj skoraj pride sv. Miklavž.

Prosim, gospod Doropoljski, oprostite, ker ne znam kaj več pisati.

Terezija Dolamičeva,

učenka V. raz. I. od. v Ljutomeru.

Odgovor:

Ljuba Terezija!

Medtem je sv. Miklavž že obiskal svoje prijatelje. Ali je potrkal tudi na Tvoja vrata? In ali je prišel polnih rok? No, glej, sedaj imaš zopet dovolj gradiva, da mi lahko napišeš novo pismo!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že tretje leto sem naročnik „Zvončka“, pa Vam še nikoli nisem pisal. Zato pa danes par vrtic. Star sem 8 let in obiskujem drugi razred, drugi oddelk. V šolo hodim jako rad. Tudi klavirja se že učim. Sedaj bom pa težko čakal na Vaš odgovor.

Prav lepo Vas pozdravlja

Ludvik Plavšak,

učenec v Št. Jurju ob Taboru.

Odgovor:

Ljubi Ludvik!

Veseli me, da si se ojunačil in stopil v krog mojih dopisnikov! Pogum velja — ta šele napravi pravega moža! — Prav je, da se učiš igranja na klavir. Dostikrat Ti bo hodilo to znanje prav tako v veseljih, kakor žalostnih urah. Saj skoro ni lepše zabave in lepšega razvedrila, nego je glasba.



Listnica uredništva.

Zaradi tesnega prostora smo morali danes, žal, izpustiti nadaljevanje zanimivega spisa strica Pavla „Z delom se učimo!“ Nadaljujemo prihodnjič. Prosimo potrpljenja!



Cenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da se po tolikem času zopet zglasim. Imeli smo jako lepo zimo, da vsak dan lahko hodim v šolo. Vkljub temu je jako žalostno, ker mi je vsegamogočni Bog poklical mojo ljubljeni mamico k večnemu počitku. Z bratcem Milkom jo jako pogrešava.

S spoštovanjem Vas pozdravjam vdani

Stanko Mencinger,
učenec v Boh. Bistrici.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Prav od srca pomilujem Tebe in Tvojega brata Milka, da sta tako zgodaj izgubila ljubljeni, edino mamico! Sprejmita moje iskreno sočuvstvovanje ob tej nenadomestni izgubi! Bodita vedno dobra, blaga in poštena — tako bosta najlepše častila spomin svoje pokojne matere!

Vaše blagorodje!

Prosim Vas, gospod Doropoljski, da mi pošiljate „Zvonček“ vsak mesec. Vam bom jako hvaležen, ako mi napravite to uslugo. Denar Vam pošljem takoj!

S spoštovanjem!

Stanislav Mrak,
učenec, Sp. Šiška št. 233 pri Ljubljani.

Odgovor:

Ljub. Stanislav!

Tako pismo me prav veseli! Gospod „Zvončkov“ upravnik gotovo takoj ustreže Tvojemu varočilu. Naročnino pa pošlji po poštni položnici, ki bo Tvojemu „Zvončku“ priložena. Želim iskreno, da bi se dobilo mnogo slovenskih učencev — Tebi enakih!

Olgi Geržinovi v Trstu: Lepa hvala za pozdrave od Tvoje mame! — Kar pišeš o onem sirovežu, pa ne kaže objavljati v kotičku. Piši mi kaj drugega! Naslov: Uredništvo „Zvončka“ (za g. Doropoljskega) v Idriji.

Ljubite domovino!



Pozdrav slovenskega
učitelja z bojnega
polja!